

„Nežiūrėkime rimtai!”

Interviu su kompozitoriumi *Sigitu Mickiu*

Kur pradėjo jūsų vaikystė? Galbūt jūsų paties vaikystė įkvėpė rašyti dainas vaikams?

Kaip tai kur? Namie! Esu visiškas vilnietis. Gimiau ir augau Vilniuje, Žvėryno mikrorajono užkampy, prie miškelio. Rašyti dainas įkvėpė ne pati vaikystė, bet, kadangi mokiausi muzikos, tą *prakeiktą* fortepijoną, labai dažnai negrodavau to ką reikia, o grodavau *beleką* kas man norėjosi. Tos improvizacijos dabar atsispindi mano dainose. Kitas šaltinis yra ta muzika, kurios aš jaunystėje klausiausi. Dabar kai viskas susigulėjo, tiesiog išsiveržė mano kūryboje.

O kokios muzikos klausėtės jaunystėje?

Klausiausi roko, tokių gupių kaip AC/DC ar Supertrampai, kurie grojo gerą roką, ne *popsą*, kuris tada buvo „pigus daiktas“. Dar ir dabar jų kartais paklausau. Tačiau iš visų pusių mane „bomborduoja“ ta muzika, kurią girdžiu aplinkui, todėl kažką parašius, kartais reikia išmesti...

Kokie buvo pirmieji jūsų žingsniai muzikos link?

Buvo labai juokingi tie žingsniai. Kadangi neturėjau pianino, mama man nupiešė ant popieriaus klaviatūrą ir aš neva mokiausi ant stalo groti. Prisimenu kaip man atvežė tą *klepą* – su didžiuliu sunkvežimiu šaltą žiemą. Taip pat legendos sklido, kad neva per televizorių grojo orkestras ir tuo metu, būdamas 4 ar 5 metų, aš atbėgau ir pradėjau diriguoti. Šito dalyko aš neatsimenu, bet man taip tėvas pasakojo.

O vėliau įstojote į muzikos mokyklą?

Taip, mano tėvas pastūmėjo mane mokytis muzikos, todėl įstojau į M. K Čiurlionio menų mokyklą. Buvau antroje klasėje, bet man tai nebuvo didelė trauma.

Kaip jums sekėsi mokytis muzikos mokykloje? Ar buvote pavyzdingas mokinys pirmūnas, ar leisdavote sau patinginiauti?

Visą laiką buvau toks *vidutiniokas*, iš tų geresnių vidutiniokų. Aišku, būdavo tokių momentų, kada pritingi. Bet buvau gabus nuo pat pradžių. Kaip sakoma darbas + gabumai = talentas.

Baigęs fortepijoną, pradėjote studijuoti kompoziciją?

Praėjo labai daug laiko, kada pradėjau studijuoti kompoziciją. Mane mokykloje bandė

prikalbinti kurti kompozitorius Kutavičius, bet parašiau porą kūrinų, man nepatiko kaip jis į mane reaguoja ir pradėjau nevaikščioti į jo pamokas... Tris kartus mane kvietė ateiti, bet ignoravau jį ir praleidau tas paskaitas. Iki pat pianino baigimo nelabai sekėsi su ta kūryba. Prabėgus 10 metų, kai pradėjau dirbti Keistuolių teatre. Kai pradėjau kažką kurti, natūraliai atsirado noras į kompoziciją nueiti.

Kaip susikirto jūsų kelias su Keistuolių teatru?

Kai baigiau pianiną, iškart nuėjau į radijo stotį dirbti studijoje. Ten kartais ateidavo toks vyras iš Keistuolių teatro kažkokio velnio įsirašyti, kadangi Keistuoliai neturėjo savo studijos. Vieną, antrą, trečią kartą atėjo, tada sakau, tai gal einam pas tave... taip ir nuėjau.

Dabar pagrįdite kuriate muziką vaikams?

Taip jau susiklostė... toks mano *amplua*, tačiau kuriu muziką ne tik vaikams. Kuriu akademinę muziką taip pat.

Sukūrėte operą "Zuikis Puikis" pagal E. Mieželaičio poemą ir laimėjote kamerinės operos vaikams konkursą. Sulaukėte susidomėjimo iš mažųjų klausytojų?

Na tai aišku... Žino, jog yra ir ta, ir kita opera. Jos yra kaip ženklas, kuris pasako, kas yra Mickis, kuris parašė operas vaikams. Jose yra ta pamokomoji, didaktinė prasmė.

Jeigu reikėtų apibūdinti savo kūrybą dviem žodžiais, kokie jie būtų?

Dviem?.. Nežiūrėkime rimtai!

O galbūt pats vaidinate spektakliuose?

Čia yra jau vos ne praeitas etapas. Dar dabar truputėlį liko to. Anksčiau buvo „Brėmeno muzikantai“, „Marius ir Miglė“, būdavo tų spektaklių, kuriuose grodavau ir vaidindavau. Dabar jau tai pasibaigė, ir ačiū Dievui, tegul aktoriai vaidina. Dabar grojam daugiau.

Kokie ryškiausi prisiminimai išlikę yra Keistuolių teatre?

Scenoje vaidinti su aktoriais buvo smagu, juk ne kasdieną pasitaiko. Čia gyvenimas tiesiog verda, viskas vyksta čia ir dabar. Keistuolių teatras yra lyg namai... Dar vienas ryškesnių prisiminimų yra tas, jog čia vestuves švenčiau. Dar išliko tie prisiminimai, tik aišku dabar jau naujos kartos aktorių daugiau. Su jais sudėtingiau, juk įsiverži į jų vidinį pasaulį...

Jeigu ne paslaptis, kokie artimiausi kūrybiniai projektai ateičiai?

Planų yra visą laiką. Geriau sekasi kamerinė muzika, bet planuoju išleisti ir akademinės muzikos kvartetams, galbūt operą. Planuoju gal pasakų CD išleisti, ar į mokslą *pasinešti*, tapti meno daktaru ir į konferencijas važinėti. Kaip visada sukasi tas ratas.

Esate sukūręs nemažai kūrinių, projektų, bet kuris yra arčiausiai širdies?

Atsakymo turbūt ilgai nereikia ieškoti – tai būtų „Nepaprasto orkestro koncertas“. Šis spektaklis buvo vienas pirmųjų, jaunatviškas, kupinas idėjų. Jis yra daugiausiai atliktas, buvo kelios jo versijų ir *kompaktai* išleisti. Jis yra vienas iš tų chrestomatinių, pasakantis kas yra Mickis. Žinoma Zuikis Puikis dabar irgi yra vienas iš tų „pavykusių daiktų“.

Iš kur semiatės idėjų kurti muziką?

Bendra prasme (bent jau man) yra kažkoks įsivaizdavimas, – juk nepuoli iš karto galvoti apie vieną natą. Yra įsivaizdavimas kažkokio bendro dalyko. Tarkim, kad opera „Zuiki Puikis“ bus labai šviesi, mažai visokių detalių, bet užtat bus daug choro, taip pat apgalvoji kitus komponentus. Be to, muzikoje daug kas įskaičiuojama – 80% žinių, 20% jausmų. Atsiperka visi tie 10 kompozicijos metų. Tačiau būna ir taip, kad niekaip negali apipavidalinti savo idėjos. Jei negaliu kažko išspręsti muzikoje, palieku tai kuriam laikui nuošaly. Nes darydamas visai ką kitą, nebetrukdydamas sau, neįsprusdamas savęs į tam tikrus rėmus, pajunti, kad savaime ateina muzikinis sprendimas.

Gal turite kažkokį muzikoje idealą?

Net nežinau... Vienas iš jų buvo Liudvikas van Bethovenas. Vėliau buvo Richardas Vagneris... Jeigu žiūrėti į tai iš roko žanro, tai didelę įtaką darė *Pink Floydai*. Yra dar viena tokia grupė, niekam nežinoma – „Tok tok“, šios grupės dažnai klausydavausi, bet paskui aš ją primiršau. Gal po 20 metų galvoju, – reikia pasiklausti vėl. Besiklausydamas, supratau, kad šios grupės muzika atsispindi mano kūryboje.

Kokia veikla užsiimate šalia kūrybos?

Užsiimu pedagogine veikla, dėstau studentams muzikos teoriją. Mėgstu keliones, keliauti, važinėti automobiliu naktį ir grožėtis vaizdais. Žinoma, šeima juk ne hobis.

Grodate fortepijonu koncertuose? Ar tenka keliauti koncertuojant?

Taip, kartais būna 5 ar 6 kartai per mėnesį, – pagroju fortepijonu ar akordeonu koncertuose su aktoriumi E. Kaniava. Važinėjame po visa Lietuvą. Rytoj važiuoju į Klaipėdą su spektakliu „Pinokis“.

Ko palinkėtumėt šiuolaikiniam jauniesiems muzikantams?

Palinkėčiau surasti tą terpę, kurioje jie gerai jaučiasi ir yra galimybė palaikyti jų kūrybingumą. Tiesiog surasti tuos žmones, kurie galėtų padėti jiems kilti aukštyn.

Parengė Vilniaus muzikos mokyklos „Lyra“

7 klasės moksleivės

Veronika Aksomaitytė ir Ugnė Palevičiūtė

2016 m. kovo mėn.